The Shepherd of Israel

רֹעֵה יִשְׂרָאֵל

I AM THE GOOD SHEPHERD. John 10:11

. . AND I WILL SET UP ONE SHEPHERD OVER THEM. Ezek. 34:23

PUBLISHED TO BRING TO THE JEWISH PEOPLE KNOWLEDGE OF THEIR TRUE SHEPHERD AND MESSIAH — THE LORD JESUS CHRIST

Subscription Price 50c. a Year

VOL. 44 - No. 2 OCTOBER, 1959

The Meaning of the Jewish Holy Days

What is God trying to teach us Jews through the observance of His set Feasts of the House of Israel?

By L. ABRAMOVITCH

WHAT is the meaning of the Jewish Holy Days? Why do we observe Pesach, Shevuoth, Rosh Hashana, Yom Kippur, Succoth? Have these "solemn assemblies" lost their original meaning in our modern days? Do these set feasts foreshadow other and deeper meanings? Have we come to think of them merely as "Jewish holidays" instead of the "holy convocations" they were called in our Hebrew Scriptures? Didn't our God say of these feasts that they "shall be a statute for ever throughout your generations"? Let us try and find out why God established these feasts and see if they have any real meaning for us today.

1. PESACH, OR PASSOVER

God said to Moses, "I will bring one plague more upon Pharaoh, and upon Egypt, and afterwards he will let you go. About midnight will I go out into the midst of Egypt, and all the first born in the land shall die. Each household of the congregation of Israel shall take a lamb without blemish, a male of the first year, and shall kill it in the evening, and take of the blood and strike it on the two side posts and on the upper door posts of the house. And they shall eat the flesh, roast with fire and unleavened bread and with bitter herbs, with your loins girded, your shoes on your feet, and your staff in your hand. And the blood shall be to you for a token upon the houses where ye are, and when I see the blood, I will pass over you, and the plague shall not be upon you to destroy you, when I smite the land of Egypt."

As Passover is observed by Jews today it should more properly be called the feast of "unleavened bread," because there is no passover lamb and no sacrifice. Today the Jews have no temple, no altar, no sacrifice, no blood atonement and consequently no real Passover. There are the unleavened cakes, the herbs, the wine, but where is the passover lamb? It is not there.

Moreover, other Jewish practices at Passover, such as the reclining on the couch, the white gown (kittel), and the four cups of wine, have no special merit in God's sight, because they are merely "commandments taught by men" which God denounced as hateful to Himself (Isaiah 29:13-16).

If you, my Jewish friend, will search the Scriptures for yourself you will find that not only did God command the use of the blood of the Passover sacrifice, which should be a lamb "without blemish," but also He commanded that every time a Jew sinned against God he was obliged to bring a sacrifice and to have the blood applied to the horns of the altar as an atonement for his sin.

God has never left an honest, seeking soul in darkness. You will realize, if you are sincere in your efforts to find the truth, that just before the time the temple was destroyed and the sacrifices ceased (A.D. 70), God provided His own sacrifice, the holy Messiah, of Whom all the former sacrifices were only a shadow. This is the real meaning of Passover, because God Himself made His Sacrifice from the foundation of the world. His blood was shed for the sins of the whole world so that everyone who believes on Him will obtain remission of sins and also find in Him the true Passover Sacrifice. This is indeed a greater deliverance than that of Egypt. By faith in the Lord Jesus Christ we become true children of God, possessing a new spirit and a new heart and obtaining a new life and a new name (Isaiah 62:2).

2. SHEVUOTH, OR PENTECOST

The Jewish custom of counting seven weeks from Pesach to Shevuoth is a very old one. The commandment is found in Leviticus 23:15, "Ye shall count unto you from the morrow after the sabbath . . . seven sabbaths shall be complete." This means that from the second morning of the Passover season, forty-nine days were to be counted, and the fiftieth day was to be the day of Pentecost, when a new offering was to be made to God.

On the day before the counting was to

Why Did Messiah Have to Die?

Did He die because He had violated the Mosaic code? Or did He die because of the viciousness of His enemies? If He did not die for either of these causes, why then did He have to die? There is only one satisfactory reason. Would you like to know what it is? If so, send us 5¢ in stamps and ask for our pamphlet, "Why Did Messiah Have to Die?"

THE SHEPHERD OF ISRAEL, 236 West 72nd Street, New York 23, N. Y.

Published Monthly, except bi-monthly during July and August, by the American Board of Missions to the Jews, 236 West 72nd Street, New York 23, N. Y. Entered as Second Class Matter November 20, 1945, at the Post Office at New York, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

begin, in the morning, a "sheaf (omer) of the firstfruits" had to be brought as a wave offering unto the Lord. At the close of the seven weeks, on Shevuoth, there were to be brought to the high priest "two wave-loaves . . . of fine flour . . . baken with leaven" (Leviticus 23:17) and these also were to be waved before the Lord our God. Why "baken with leaven"? Generally it was forbidden that leaven be brought with a sacrifice, as it is written, "ye shall burn no leaven . . . in any offering of the Lord made by fire" (Leviticus 2:11). Why, then, this exception?

This holy day (Shevuoth) is also designated by the rabbis as the "time of the giving of the Law," for Jewish tradition tells us that the Law was given at Mount Sinai at the time of Shevuoth. In the Law it is written, "Cursed be he that confirmeth not all the words of this law to do them" (Deuteronomy 27:26). It is also written, "The soul that sinneth it shall die." When we consider how rarely that Law is studied, and how much less it is observed, we lose all enthusiasm over Shevuoth as the "time of the giving of the Law." What is the secret behind Shevuoth?

The blessed Messiah died for our sins on Friday, the eve of Pesach, and on Sunday, the "morrow after the sabbath," He arose. By the "firstfruits" God showed us in symbol that our Messiah would rise out of the grave on the "morrow after the sabbath." He remained for fully forty days with His disciples, after which He was taken up to heaven. A few days later, on Shevuoth, early in the morning, when the wave loaves were being brought to the priest as an offering unto the Lord, the Holy Spirit descended upon the disciples and believers in Jerusalem, and they all began to preach the Gospel of the risen Messiah. Since then there is no longer any distinction between Jew and Gentile because faith in the Lord Jesus Christ our Messiah makes every man equal in God's sight.

3. ROSH HASHANA, OR NEW YEAR

What and when is Rosh Hashana? This question we ask of every earnest truth-seeking Jew. Because if such a Jew will face the facts, he will discover to his amazement that when he observes the first day of Tishri and calls it "New Year" or "Rosh Hashana" he is flagrantly disobeying God's commandment. Tishri is the seventh month of the year and not the first. Every intelligent Jew knows this. Why, then, does he insist that the first of Tishri is New Year?

The only place in our T'Nach, our Jewish Old Testament, where Rosh Hashana is mentioned is Exodus 12:2, "This month (Nisan) shall be unto you the beginning of months; it shall be the first month of the year to you." The expression, "first of the year," is in the Hebrew, "Rosh Chadashim," which means the head, the beginning of months. Why, then, do the Jewish people fool themselves year after year by calling the first day of Tishri Rosh Hashana? The only explanation is that it is the work of Satan, who hates the Jews and is the instigator of Jew-hate in all ages.

The facts are that God gave us a holy celebration to be held in the month Tishri, the seventh month, but God did not call it New Year: "In the seventh month, the first day of the month, shall ye have a sabbath, a memorial of blowing of trumpets, a holy convocation" (Leviticus 23:24). This word "memorial" means a reminder from God of things yet to come, for no sooner is God finished with telling us to keep the memorial of the blowing of trumpets than He tells us in Leviticus 23:27 to keep the Day of Atonement, when the Jewish nation must afflict its soul and suffer great anguish of body and soul before God.

Why do we call the first day of Tishri Rosh Hashana instead of the blowing of trumpets? Because Satan has blinded us to the real meaning of the first day of Tishri, which will be the ushering in of the day of Jacob's trouble (Jeremiah 30:7) and not New Year. "Awake, Oh Israel, Awake!" Accept the Lord Jesus as your Messiah. Only in this way can you escape the terrible days of tribulation. God has given you every possible sign and instruction. It is in your hands to say yes or no.

4. YOM KIPPUR, OR DAY OF ATONEMENT

The word "Kippur" in the Hebrew means literally "to cover." It is the same expression as found in Psalm 78:38, "But he, being full of compassion, covered (Yechaper) their iniquity" (Hebrew).

Since the days of Sivan, the third month of the Jewish calendar, when Shevuoth, or the Feast of Weeks, was celebrated, there has been silence for four months. Suddenly the silence is broken by the blowing of trumpets on the first day of Tishri calling the attention of the whole nation to something fearful and heart chilling about to happen. Thus is ushered in Yom Kippur, the Day of Atonement, the most heart-searching and soul-agonizing day of the whole Jewish year.

What did God tell Israel to do on this most solemn day of the year? We find the instructions in Leviticus 16. On the Day of Atonement the high priest was to take two goats and cast lots upon them. The one upon which fell the lot, "unto the Lord," was to be sacrificed as a sin offering; and the other, upon which fell the lot, "scapegoat," was to be presented before the Lord, laying his hands upon its head and confessing over it the sins of the congregation so that it should bear away all the sins of the people "unto a land not inhabited."

Do the Jews today obey the instructions God gave in Leviticus 16? No, they do not. The rabbis tell us we should fast all day, yet there is not a word in God's Scriptures about fasting on Yom Kippur.

What is the real meaning of the Day of Atonement, dear Jewish reader? Perhaps sooner than you think the Jewish nation will be plunged into that terrible hour of affliction called by our prophet Jeremiah, "the time of Jacob's trouble," and it will be a day of atonement indeed! The only safe way for you to do now as an individual Jew is to turn to your Messiah, the Lord Jesus Christ, and seek forgiveness of sins and the sure promise of everlasting life.

AMERICAN BOARD OF MISSIONS TO THE JEWS, Inc.

Established by Leopold Cohn in 1894

HEADQUARTERS

LEOPOLD COHN MEMORIAL BLDG.
236 WEST 72nd STREET
NEW YORK 23, N. Y.

Come To Our Meetings
at 236 West 72nd St., New York
Sunday Service — 4:00 P. M.
Wed. Bible Study — 8:00 P. M.

5. SUCCOTH, OR FEAST OF BOOTHS

Succoth! What reminiscences the word brings to mind to the Jew! The harvest was finished. From the trees, the vines, the ground itself, the abundance of God's material blessings, had been picked, gathered together, and brought to the barns and storehouses. It is Israel's Golden Age —no more Hamans, no more Hitlers, but everlasting peace and joy!

This is why the Feast of Booths, or Tabernacles, has also been called the Feast of Ingathering. God's commandment in the celebration of this Feast is given in Leviticus 23:42, 43 —"Ye shall dwell in booths seven days . . . that ye may know that I made the children of Israel dwell in booths when I brought them out of the land of Egypt."

What, therefore, does this Feast of Booths typify or foretell? I ask every thinking Jew, Can it mean anything else but that God has revealed in this Feast the goal toward which He has been directing all of His marvelously planned program of redemption for the entire world? Every Jew knows, or can think back to his childhood days and recall those evensongs that followed the festal sabbath meals, the Z'meeroth, the heart-touching melodies which expressed the hope that some day the Messiah would come back to establish us once more in the Homeland where we would live in millennial joy for a thousand years.

THE CONCLUSION OF THE WHOLE MATTER

Well, dear reader, you can have this privilege if you really want it. It is within your grasp at this very moment if you are willing to acknowledge the Lord Jesus Christ as your Messiah. Then you will have a real Feast of Tabernacles in your heart that will continue through all eternity. Accept God's Son now as your Messiah and Saviour.

פייער" (ויקרא 11:2). פאַרוואָס זשע דען די דראַזיקע אויסנאַמע?

דערדראַזיקער הייליקער טאָג (שבועות) ווערט אויך באַשטימט פון אונדזערע רבנים, אַז אין דעמדראַזיקן טאָג איז אונדז געגעבן געוואָרן די תורה אויפן באַרג סיני. אין דער תורה איז געשריבן, „פאַרשאָלטן איז יעדער וואָס וועט נישט האַלטן די ווערטער פון דער תורה זיי צו טון" (דברים 26:27). עס איז אויך געשריבן „די זעל וואָס זינדיקט מוז שטאַרבן," ווען מיר פאַרטראַכטן זיך ווי ווייניק די תורה ווערט היינט געלערנט און נאָך ווייניקער אָפּגעהיטן פאַרלירן מיר דעם ענטוזיאַזם פאַר שבועות אַלס דער „זמן מתן תורתינו." וואָס איז דער סוד פון שבועות?

דער משיח ב"ה איז געשטאָרבן פאַר אונדזערע זינד פרייטיק, ערב פסח, און זונטיק, „דער מאָרגן נאָכן שבת," איז ער אויפגעשטאַנען תחיית המתים. דורך די ביכורים האָט גאָט ב"ה אונדז געוויזן אַ סימבאָל אַז אונדזער משיח וועט אויפשטיין פונם קבר „דעם מאָרגן נאָכן שבת." ער איז נאָך פאַרבליבן גאַנצע פערציק טעג מיט זיינע תלמידים, און נאָכדעם איז ער אויפגענומען געוואָרן אין הימל אַריין. מיט אַ פּאָר טעג שפּעטער, אין שבועות, אינדערפרי, ווען מען האָט געבראַכט די חלות הביכורים צום כוהן פאַר אַן אָפּפער פאַר גאָט, איז דער רוח הקודש אַראָפּגעקומען אויף די תלמידים און מאמינים אין ירושלים, און זיי האָבן אַלע אָנגעפאַנגן צו דרשענען די בשורה תובה פון דעם משיח וואָס איז אויפגעשטאַנען תחיית המתים. פון יענער צייט איז נישטאָ מער קיין חילוק צווישן ייד און גוי, ווייל גלויבן אין אונדזער האַר ישוע המשיח מאַכט אונדז אַלע גלייך פאַר גאָטס אויגן.

3. ראש השנה

ווען און וואָס איז ראש השנה? מיר פרעגן די דאָזיקע פראַגע יעדן ערנסט און אמת־זוכנדן ייד. ווייל אויב מיר ווען באַטראַכטן די פאַקטן, וועלן מיר אַנדעקן אַז ווען מיר האַלטן דעם ערשטן טאָג פון תשרי פאַר ראש השנה, געהאָרכן מיר נישט גאָטס געבאָטן. תשרי איז דער זיבעטער חודש פונם יאָר און נישט דער ערשטער. יעדער אינטעליגענטער ייד ווייסט דאָס גאַנץ גוט. פאַרוואָס דען רופן מיר דעם ערשטן טאָג אין תשרי, ראש השנה?

דער איינציקער אָרט ווו ראש השנה ווערט דערמאָנט אינם תנ"ך איז אין שמות 2:12 „דער חודש (ניסן) וועט זיין פאַר אייך דער ערשטער (ראש החדשים) פון די חדשים; ער וועט זיין דער ערשטער פון די חדשים פונם יאָר פאַר אייך." פאַרוואָס דען נאַרן מיר זיך אַליין אָפּ, יאָר איין יאָר אויס, און רופן דעם ערשטן טאָג פון תשרי ראש השנה? די איינציקע אויפקלערונג איז אַז עס איז דעם שטנס שטיקל אַרבייט, וואָס האַסט יידן און ער איז דער אָנפאַנגער פון יידן־האַס אין אַלע דורות.

דער פאַקט פאַרבלייבט אַז גאָט ב"ה האָט אונדז געהייסן פייערן דעם ערשטן טאָג פון תשרי אָבער ער האָט עס נישט גערופן ראש השנה: „בחודש השביעי . . . אינם זיבעטן חודש, אינם ערשטן ערשטן טאָג פון חודש, וועט איר האַלטן אַ רו־טאָג, אַ געדעכעניש פון שופר בלאָזן, אַ הייליקע פאַרזאַמלונג" (ויקרא 23(כג):24). דאָס וואָרט געדעכעניש (זיכרון) באַדייט אַ דערמאָנונג פון זאַכן וואָס דאַרפן געשען, וואָרעם באַלד ווי גאָט הייסט אונדז האַלטן דעם זיכרון תרועה זאָגט ער אונדז אין ויקרא 23(כג):27, אַז מיר זאָלן האַלטן יום־כיפור, ווען מיר דאַרפן פייניקן אונדזער זעל און ליידן אַ סך צרות פון גוף און נשמה פאַר גאָט ברוך הוא.

פאַרוואָס רופן מיר דעם ערשטן טאָג פון תשרי ראש השנה און נישט זיכרון תרועה? ווייל דער שטן האָט אונדז פאַרבלענדט די אויגן אַז מיר זאָלן נישט זען די אמתע באַדייטונג פון דעם ערשטן טאָג פון תשרי וואָס דאַרף ברענגען די „עת צרה ליעקוב" (ירמיהו 30(ל):7) און נישט ראש השנה. „וועק זיך אויף, ישראל, וועק זיך אויף," נעם אָן דעם האַר ישוע פאַר דיין משיח. נאָר אויף אַזאַ אופן וועסטו אַנטרינען ווערן פון די שרעקלעכע טעג פון דער עת צרה. גאָט האָט אונדז געגעבן אַלערליי צייכן און באַלערונגען. עס פאַרבלייבט אין דיינע הענט צו ענטפערן יאָ אָדער ניין.

4. יום כיפור

דאָס וואָרט „כיפור" באַדייט „צו פאַרדעקן." עס איז דערזעלבער אויסדרוק ווי אין תהילים 78(עח):38 „והוה רחום יכפר עוון . . . און ער האָט זיך דערבאַרעמט און פאַרדעקט זייערע זינד."

פונם טאָג פון סיוון, דער דריטער חודש אינם ידישן לוח, זינט מען האָט געפייערט שבועות, איז געווען שטיל פאַר גאַנצע פיר חדשים. מיטאַמאָל איז די שטילקייט צעבראָכן דורכן בלאָזן שופר אינם ערשטן טאָג פון תשרי, און מיט דעם רופט מען דאָס גאַנצע פאָלק צו עפּעס מוראָדיקעס וואָס דאַרף געשען. אָט אַזוי קומט יום־כיפור דער טאָג ווען מיר זוכן נאָך אונדזערע הערצער און מיר פייניקן זיך מער ווי אַ גאַנץ יאָר.

וואָס האָט אונדז גאָט געהייסן טון אין דעם פייערלעכסטן טאָג פונם גאַנצן יאָר? מיר געפינען דעם ענטפער אין ויקרא 16 (סדרה אחרי מות). יום כיפור האָט דער כוהן גדול געדאַרפן נעמען צוויי ציגן און אויף זיי וואַרפן גורל. די ציג וועלכע האָט געקריגן דעם גורל „ליהוה" האָט מען געדאַרפן אָפּפערן פאַר אַ קרבן חטאת; און די אַנדערע אויף וועלכער דער גורל איז געפאַלן „לעזאָזל" האָט מען געדאַרפן ברענגען פאַר גאָט, אַרויפלייגן די הענט אויף איר קאָפּ און מתוודה זיין די זינד פון דער גאַנצער עדת ישראל, כדי די ציג זאָל זיי אוועקטראָגן אין אַן אומבאַוווינט לאַנד.

האַלטן מיר היינט די געבאָטן וואָס גאָט האָט אונדז געגעבן אין ויקרא 16? ניין, מיר האַלטן נישט. די רבנים הייסן אונדז פאַסטן אַ גאַנצן טאָג, און קיין וואָרט קען מען נישט געפינען אין דער תורה אַז מיר דאַרפן פאַסטן יום כיפור.

וואָס איז די אמתע באַדייטונג פון יום כיפור, חשובער לעזער? אפשר נאָך גיכער ווי מיר דערוואַרטן, וועלן מיר געשטויסן ווערן אין דער גרויסער עת צרה וועגן וועלכער דער נביא ירמיה האָט געזאָגט „ועת צרה היא ליעקוב" און דאָס וועט זיין אַן אמתער יום כיפור! דער איינציקער זיכערער וועג פאַר אונדז איז זיך צו ווענדן צו אונדזער משיח, דער האַר ישוע, און זוכן סליחת החטאים און די זיכערע הבטחה פון אייביק לעבן.

5. סוכות

סוכות! סאַראַ זיכרונות עס ברענגט אונדז. די תבואה איז שוין געווען איינגעזאַמלט. פון די ביימער, די ווייגערטנער, פון דער ערד זעלבסט איז איינגעזאַמלט געוואָרן גאָטס רייכע ברכות און אַריינגעבראַכט געוואָרן אין די סטאָדאָלעס און אין די שאַף־הייזער. עס איז ישראלס גילדענע צייט— נישטאָ מער קיין המנס און קיין היטלערס, נאָר אייביקער פרידן און פרייד!

דעריבער ווערט סוכות אויך גערופן דער חג האָסיף. גאָטס געבאָט וועגן דעם געפינט זיך אין חומש שמות 23(כג):16 — „בסוכות תשבו . . . אין סוכות זאָלט איר וווינען זיבן טעג . . . כדי איר זאָלט וויסן אַז איך האָב די קינדער פון ישראל געמאַכט וווינען אין סוכות ווען איך האָב זיי אַרויסגעפירט פונם לאַנד מצרים."

וואָס סימבאָליזירט דער יום טוב סוכות און וואָס איז זיין באַדייטונג? מיר פרעגן יעדן דענקענדן ייד, קען עס באַדייטן עפּעס אַנדערש ווי דאָס, אַז גאָט האָט אָנטפּלעקט אין דעם יום־טוב דעם ציל צו וועלכן ער פירט זיין ווונדערבאַרן פּראָגראַם פון דערלייזונג פאַר דער גאַנצער וועלט? איעדער פון אונדז ווייסט עס, אָדער קען זיך דערמאָנען די קינדער־יאָרן ווען מען האָט געזונגען די שבת זמירות, די וואַרעמע מעלאָדיעס וואָס האָבן אויסגעדריקט די האָפענונג, אַז דער משיח וועט קומען און וועט אונדז צוריקברענגען קיין ארץ ישראל אין אונדזער היים אַריין און דאָרט וועלן מיר זיין גליקלעך אַ טויזנט יאָר, „יום שכלו שבת ומנוחה."

דער סוף דבר

חשובער לעזער, דו קענסט האָבן דאָס פּריווילעגיום, אויב דו ווילסט עס. אין דער מינוט איז עס אין דיין האַנט, אויב דו וועסט באַקענען דעם האַר ישוע פאַר דיינעם משיח, דאַן וועסטו האָבן אַן אמתן יום־טוב סוכות אין דיין האַרץ וואָס וועט דויערן אויף אייביק. נעם אָן גאָטס זון איצט פאַר דיין משיח און גואל צדק.

(תרגום: ירחמיאל פרידלאַנד)

דער נביא ישעיה זאָגט וועגן משיח: ער איז געווען פאַראַכט און פאַרמיטן פון מענטשן אַ מאַן פון פּיין און געוווינט צו קראַנקהייט, און ווי איינער פון וועמען מענטשן קערן אָפּ זייער פנים; ער איז געווען פאַראַכט און מיר האָבן אים נישט געשווינט. פאַרוואָר ער האָט געליטן אונדזערע קראַנקהייטן און אונדזערע ווייטאָגן האָט ער געטראָגן, מיר אָבער האָבן אים געהאַלטן פאַר אַ געפּלאָגטן פון גאָט, געשלאָגן און געפּייניקט. אָבער ער איז געווען פאַרוואונדעט צוליב אונדזערע זינד, און צעשטויסן צוליב אונדזער אומגערעכטיקייט; די שטראָף פון אונדזער שלום איז געווען אויף אים, און דורך זיינע ביילן זענען מיר געהיילט געוואָרן. מיר אַלע האָבן ווי שאָף זיך פאַרבלאָנדזשעט, איטלעכער האָט זיך געקערט צו זיין אייגענעם וועג, און גאָט האָט געלאָזט טרעפן אויף אים די זינד פון אונדז אַלעמען.

ישעיה נ"ג

The Shepherd of Israel

רֹעֵה יִשְׂרָאֵל

אָנֹכִי הוּא הָרֹעֶה הַטּוֹב יוחנן 10־11

וַהֲקִמֹתִי עֲלֵיהֶם רֹעֶה אֶחָד יחזקאל ל"ד,23

אַ מאָנאַטליך בלאַט צו ערקלערן צו ישראל דעם אמת'דיגן משיח

Subscription Price
50c. a Year

VOL. 44 - No. 2
OCTOBER, 195

די באַדייטונג פון די יום-טובים

וואָס גאָט ב"ה וויל אונדז לערנען דורך דעם אָפּהיטן פון
די פייערטעג (יום-טובים) פון ישראל

ל. אַבראַמאָוויטש

וואָס פאַראַ באַדייטונג האָבן די יום־טובים? פאַר־וואָס האַלטן מיר פּסח, שבועות, ראש־השנה, יום־כיפור, סוכות? האָבן דידאָזיקע פייערטעג פאַרלוירן זייער אַמאָליקע באַדייטונג אין די היינטיקע טעג? אָדער האָבן זיי פאָרויסגעוויזן אַנאַנדערע און טיי־פערע באַדייטונג? באַטראַכטן מיר זיי נאָר אפשר אַלס „יום־טובים" און נישט אַלס די „מקרא קודש — הייליקע פאַרזאַמלונג" ווי זיי ווערן גערופן אינם תנ"ך? האָט דען נישט גאָט געזאָגט אַז זיי „זאָלן זיין אַ געזעץ אויף אייביק דורך אַלע דורות? לאָמיר אויסגעפינען פאַרוואָס גאָט האָט באַשטימט דידאָזיקע יום־טובים און איינזען צי זיי האָבן אַ באַדייטונג פאַר אונדז היינט.

1. פּסח

גאָט האָט געזאָגט צו משה רבינו, „איך וועל ברענגען נאָך אַ מכה אויף פּרעהן, און אויף מצרים, און נאָכדעם וועט ער אייך אַרויסלאָזן. אַרום חצות וועל איך אַרויסגיין אין מצרים און אַלע בכורים אין דעם לאַנד וועלן אומקומען. יעדעס הויז פון דער עדת ישראל זאָל זיך נעמען אַ לאַם אָן אַ מום (פעלער), אַ זכר אַ יאָר אַלט, און זאָל עס שעכטן אין אָוונט, און נעמען דאָס בלוט און באַשפּריצן די צוויי זייטן פון דער טיר (די ביישטידלעך) און איבער דער טיר פונם הויז. און זיי זאָלן עסן דאָס פלייש, געבראָטן אין פייער מיט מצות און ביטערע קרייטעכצער (מרור), מיט אָנגעגורטע לענדן, אייערע שיך אויף די פיס, און אייער שטעקן אין האַנט. און דאָס בלוט זאָל זיין פאַר אייך פאַר אַ צייכן אויף די הייזער אין וועלכע איר וווינט און ווען איך וועל זען דאָס בלוט, וועל איך איבערהיפּן איבער אייך, און די פּלאָג וועט איבער אייך נישט קומען אייך צו פאַרניכטן, ווען איך וועל פּלאָגן דאָס לאַנד מצרים."

ווי ייִדן האַלטן היינט פּסח דאַרף עס גערופן ווערן בעסער „חג המצות" וואָרעם מיר האָבן נישט אַ פּסח לאַם און נישט קיין קרבן. היינט האָבן מיר נישט קיין בית המקדש, נישט קיין מזבח (אַלטאַר), נישט קיין קרבן, נישט קיין בלוט פאַרגעבונג און דאַריבער קיין פּסח. מיר האָבן מצות, מרור, וויין, אָבער ווו איז דאָס פּסח לאַם? נישטאָ.

אדרבא, אַנדערע ייִדישע מנהגים אין פּסח, ווי דאָס זיצן אָנגעלענטערהייט, דער קיטל, און די פיר כוסות, האָבן קיין גרויסע באַדייטונג אין די אויגן פון גאָט, ווייל זיי זענען נאָר „מענטשלעכע געבאָטן" וועגן וועלכע גאָט זאָגט אַז ער האַסט זיי (ישעיהו כט(29):13-16; הושע 3:4-5).

אויב איר וועט וועלן נאָכפאָרשן דעם תנ"ך וועט איר אויסגעפינען אַז נישט נאָר האָט גאָט געבאָטן אַז מען זאָל באַנוצן דאָס בלוט פונם פּסח קרבן, וואָס האָט געדאַרפט זיין פון אַ לאַם אָן אַ פעלער, אָבער אַז ער האָט אויך געבאָטן אַז יעדע צייט ווען אַ ייִד זינדיקט קעגן גאָט, דאַרף ער ברענגען אַ קרבן און דאָס בלוט דאַרף געשפּריצט ווערן אויף די קרני המזבח (ווינקלען פונם אַלטאַר).

גאָט האָט קיינמאָל נישט פאַרלאָזן אַן ערנסטע זוכענדע נשמה אין דער פינצטערניש. אויב איר זענט ערנסט אין אייערע באַמיאונגען אויסצוגע־פינען דעם אמת, וועט איר לייכט איינזען אַז צו דער צייט ווען דער בית המקדש איז חרוב געוואָרן און די קרבנות האָבן אויפגעהערט (70 לביאת המשיח), האָט גאָט כביכול געבראַכט זיין אייגענעם קרבן, דעם משיח הקדוש, וואָס די אַנדערע קרבנות זענען נאָר געווען אַ שאָטן פון אים. אָט דאָס איז די אמתע באַדייטונג פון פּסח, ווייל גאָט האָט אַליין געבראַכט זיין אייגענעם קרבן פון פאַר דער גרינדונג פון דער וועלט. זיין בלוט איז פאַרגאָסן געוואָרן פאַר די זינד פון דער גאַנצער וועלט כדי יעדער איינער וואָס גלויבט אין אים זאָל אין אים געפינען אַן אמתן קרבן פּסח. דאָס איז באמת אַ גרעסערע אויסלייזונג ווי פון מצרים. דורך גלויבן אינם האַר ישוע המשיח ווערן מיר אמתע בני אלהים, און מיר קריגן אַ נייעם גייסט און אַ ניי האַרץ, אַ ניי לעבן און אַ נייעם נאָמען (ישעיה 2:62).

2. שבועות

דער מנהג צו ציילן ספירה איז זייער אַלט. דער געבאָט געפינט זיך אין ויקרא כג:15, „איר זאָלט ציילן ממחרת השבת . . . זיי זאָלן זיין זיבן פולע וואָכן;" דאָס הייסט אַז פונם צווייטן מאָרגן פון פּסח, האָט מען געדאַרפט אָפּציילן 49 טעג און דער פופציקטער טאָג האָט געדאַרפט זיין שבועות, ווען דער נייער אָפּפער איז געבראַכט געוואָרן פאַר גאָט.

אינם טאָג איידער מען האָט געדאַרפט אָנהייבן ציילן ספירה, אינדערפרי, האָט מען געבראַכט „אַן עומר" ד.ה. אַ מעסטל פון דעם ערשטן שניט פון גערשטן און דעם עומר האָט דער כהן געדאַרפט אויפהייבן פאַר גאָט. ביים ענד פון די זיבן וואָכן, שבועות, האָט מען געדאַרפט ברענגען פאַרן כוהן גדול „צוויי חלות . . . פון פיין מעל . . . געבאַקן מיט חמץ" (ויקרא 17:23) און זיי האָט מען אויך געדאַרפט אויפהייבן פאַר גאָט. פאַרוואָס האָבן זיי געמוזט זיין געבאַקן מיט חמץ? אין אַלגעמיין איז געווען פאַרבאָטן צו ברענגען חמץ פאַר אַ קרבן, ווי עס איז געשריבן, „איר וועט נישט פאַרברענען חמץ . . . אין וועלכן עס איז קרבן פון גאָט געמאַכט פון

Published Monthly, except bi-monthly during July and August, by the American Board of Missions to the Jews, 236 West 72nd Street, New York 23, N. Y.
Entered as Second Class Matter November 20, 1945, at the Post Office at New York, N. Y., under the Act of March 3, 1879.